

Arrest

nr. 154 688 van 16 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, X en X, die verklaren van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de eerste, tweede en derde verzoekende partij en hun advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat D. VANDENBROUCKE, die tevens de vierde verzoekende partij vertegenwoordigt en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) zonder voorwerp wordt verklaard.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast in hoofde van de eerste, tweede en derde verzoekende partij.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 28 juli 2015, verstuurd op 29 juli 2015, de grond werd meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Betreffende het beroep in hoofde van de eerste, tweede en derde verzoekende partij

Het ingestelde beroep door de eerste, tweede en derde verzoekende partij komt onontvankelijk voor, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

Op 9 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris ten aanzien van verzoekers de beslissing tot afgifte van drie bevelen om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van drie inreisverboden. Voormelde beslissingen werden op 6 november 2013 aan verzoekers betekend. Tegens de beslissingen die het inreisverbod oplegt, werd er geen beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit blijkt noch uit het administratief dossier noch uit de database waarin de rol van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgenomen is. Bijgevolg is deze beslissing definitief geworden.

Artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”.

Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoekers het wettelijk vereiste belang ontbeert bij huidig beroep met betrekking tot de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis zonder voorwerp verklaard wordt. De verwerende partij mag, ingeval van een eventuele vernietiging van de beslissing, immers niets anders dan – na te hebben vastgesteld dat verzoekers nog steeds in het Rijk verblijven en onder een definitief inreisverbod, die niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, staan – vast te stellen dat het verzoekers voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cfr. artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet), quod non, en dat hen aldus geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De eventuele ernst van de middelen geput uit de schending van artikel 8 van het EVRM kan er in de gegeven omstandigheden niet tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden omdat op die manier wordt ingegaan tegen het verblijfs- en toegangsverbod opgelegd door het inreisverbod van 9 oktober 2013.

De verzoekende partij kan met deze middelen immers geen verder illegaal verblijf in België nastreven nu een dergelijk verblijf haar uitdrukkelijk is verboden middels het niet geschorste of opgeheven inreisverbod van 9 oktober 2013. In die optiek kan geen geoorloofd belang worden aangenomen bij het middel (cf. RvS 27 juni 2000, nr. 88.295; RvS 9 januari 2003, nr. 114.309; RvS van 10 mei 2004, nr. 131.178). Verzoekers dienen hun grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM derhalve vooreerst aan te wenden in een procedure tot het opheffen of intrekken van de thans aan haar opgelegde inreisverbod van 9 oktober 2013. De omstandigheid dat verzoekers de mogelijkheid heeft om een dergelijk verzoek in te dienen, maakt haar belang bij de onderhavige vordering echter nog niet wettig aangezien artikel 74/12, §4 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de derdelander tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting geen enkel recht op toegang tot of verblijf heeft in het Rijk.

Daarenboven laten verzoekers na om in hun verzoekschrift uiteen te zetten met wie ze een gezin vormen. Voor zover verzoekers van oordeel zouden zijn dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op hun privéleven, dient de Raad vast te stellen dat zij geenszins in concreto aantonen dat zij in België een privéleven hebben ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt. In hun verzoekschrift beperken de verzoekende partijen zich tot een theoretische uiteenzetting en de en de verklaring “dat zij gescheiden worden van zijn vrienden en kennissen.” Er wordt echter niet toegelicht wie deze vrienden en kennissen zijn en welke relatie ze precies onderhouden. Evenmin wordt uiteengezet hoe intense deze sociale relaties waren. Voorts dient opgemerkt te worden dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat verzoekers vooreerst een theoretisch betoog geven omtrent artikel 3 van het EVRM en dan stellen dat “Verzoekers wijzen erop dat zij ingeval van terugkeer het slachtoffer zullen worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Indien zij teruggewezen zouden worden naar Azerbeidzjan, zal dit een zodanige psychologische ontreddeuring teweegbrengen bij haar.” De Raad wijst erop dat verzoekers zich beperken tot algemene uitspraken, die echter niet volstaan, daar degene die de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. In casu liggen dergelijke elementen niet voor. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoekers van mening zijn dat het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient te worden beschouwd als een bij wet voorziene afwijking op de verplichting om de opheffing of opschorting van het inreisverbod aan te vragen vanuit het buitenland, wijst de Raad op het volgende. Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de vreemdeling die onder een inreisverbod staat, de opheffing of opschorting hiervan dient aan te vragen via een gemotiveerde aanvraag ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland. Het is de betrokken vreemdeling tevens verboden gedurende het onderzoek van deze aanvraag zich de toegang tot het Belgische grondgebied te verschaffen of hier te verblijven. Van dit principe kan worden afgeweken bij internationaal verdrag, wet of koninklijk besluit.

Verzoekers geven niet aan op basis van welk internationaal verdrag of koninklijk besluit zij menen dat zij een afwijking op het principe dat de opheffing dient te worden aangevraagd in het herkomstland kunnen laten gelden. Verzoekers kunnen verder niet gevolgd worden waar zij aangeven dat het indienen van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient te worden beschouwd als een wettelijke uitzondering. Met dit betoog gaan verzoekers er immers aan voorbij dat in eerste instantie de opheffing van een inreisverbod moet worden gevraagd – in beginsel vanuit het land van herkomst – en slechts nadat deze opheffing werd bekomen een aanvraag om verblijfsmachtiging kan worden ingediend. Het aanwenden van een aanvraag om verblijfsmachtiging als afwijking op het principe dat de opheffing van een inreisverbod in het herkomstland dient te worden aangevraagd, zou een uitholling betreffen van de keuze van de wetgever om uitdrukkelijk te voorzien in een afzonderlijk – en voorafgaand aan de verblijfsaanvraag – te volgen procedure in verband met de opheffing of opschorting van een inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Stellen dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als een wettelijke afwijking kan worden beschouwd op de verplichting op een opheffing/opschorting van het inreisverbod in te dienen in het herkomstland, zoals verzoekers menen, ontnemt dan ook elk nuttig effect aan de procedure voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. De wetgever heeft daarenboven in artikel 74/11, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorzien dat een inreisverbod niet ingaat tegen de bepalingen

betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Indien de wetgever tevens wilde voorzien dat de verblijfsprocedure conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kon worden opgestart niettegenstaande dat de betrokken vreemdeling onder een inreisverbod staat, zou deze mogelijkheid zijn opengesteld in laatstgenoemde wetsbepaling.

Het overige betoog van de eerste, tweede en derde verzoekende partij doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 11 augustus 2015 dienen de verzoekende partijen een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vragen te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzetten waarom zij wensen te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden.

2.5. Ter terechtzitting van 16 september 2015, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk uitgenodigd worden te reageren op de in de beschikking van 28 juli 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De eerste, tweede en derde verzoekende partij stellen te willen volharden in hun beroep en meer bepaald de nadruk te willen leggen op de schending van de hogere rechtsnormen bepaald in de artikelen 3 en 8 van het EVRM en op het gebrek aan enige afweging omtrent hun privéleven. Zij stellen dat zij hun in België opgebouwde privé- en gezinsleven op terechte wijze hebben aangevoerd als buitengewone omstandigheid en lichten toe dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing reeds meer dan vier jaren in België verbleven zodat er sprake is van een behartenswaardig privéleven.”*

2.6. Vooreerst wijst de Raad erop dat, opdat de verzoekende partijen een belang zouden hebben bij de vordering, het niet volstaat dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partijen bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het rechtstreekse karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Ter terechtzitting laten de verzoekende partijen na hun belang bij de huidige vordering uiteen te zetten, daar zij louter volharden in hun verzoekschrift en meer specifiek in de schending van de hogere rechtsnormen bepaald in de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht. Met hun pleidooi ter terechtzitting weerleggen de verzoekende partijen de ambtshalve aangevoerde exceptie van gebrek aan belang in de beschikking van 28 juli 2015 niet. Daarenboven wijst de Raad erop dat omtrent de artikelen 3 en 8 van het EVRM uitvoerig werd gemotiveerd in de beschikking. Op voormelde motieven van de beschikking gaan de verzoekende partijen niet in.

Bijgevolg dient er met betrekking tot het betoog ter terechtzitting te worden geconcludeerd dat de verzoekende partijen geen elementen aanbrengen die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 28 juli 2015 werd aangegeven.

Met verwijzing naar de beschikking van 28 juli 2015 is het beroep tegen de bestreden beslissing in hoofdte van de eerste, de tweede en de derde verzoekende partij, dan ook onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep in hoofde van de vierde verzoekende partij

3.1. In haar middelen voert de vierde verzoekende partij de schending aan van de artikelen 8 en 3 van het EVRM, van de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het vertrouwensbeginzel.

3.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 28 juli 2015 de grond werd meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Betreffende het beroep in hoofde van de vierde verzoekende partij

2.1. In een derde middel wordt de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet juncto de materiële motiveringsplicht aangevoerd. In het middel wordt onder meer gesteld dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot doel heeft om een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag om machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden door een vreemdeling bij de burgmeester van de plaats waar hij verblijft wordt ingediend. Voorts wordt er ook aangegeven dat in casu de door de verwerende partij weerhouden motivering kennelijk onredelijk is.

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van de verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld. Er wordt in casu gesteld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp is, daar er eveneens een inreisverbod aan de vierde verzoekende partij opgelegd werd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de vierde verzoekende partij een inreisverbod opgelegd gekregen heeft. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat enkel aan de eerste, tweede en derde verzoekende partij een inreisverbod opgelegd werd. Bijgevolg berust de bestreden beslissing in hoofde van de vierde verzoekende partij op onjuiste feitelijke gegevens. De schending van artikel 9bis juncto de materiële motiveringsplicht wordt terecht aangevoerd. De middelen zijn in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing in hoofde van de verzoekende partij. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.”

3.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.4. Op 10 augustus 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden.

3.5. Ter terechtzitting van 11 augustus 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 28 juli 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De vierde verzoekende partij sluit zich aan bij de beschikking in de mate dat deze haarzelf*

betreft. De verwerende partij verwijst naar haar nota en bevestigt dat de vierde verzoekende partij geen inreisverbod werd opgelegd, daar zij minderjarig is.”

3.6. Waar de vierde verzoekende partij stelt zich aan te sluiten bij de beschikking in de mate dat deze haarzelf betreft, laat de Raad gelden dat de vierde verzoekende partij bijgevolg met haar pleidooi ter terechtzitting niet aannemelijk maakt dat de beschikking van 28 juli 2015 onterecht is.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in de beschikking van 28 juli 2015 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat de middelen in hoofde van de vierde verzoekende partij gegrond zijn in de mate zoals besproken in de beschikking van 28 juli 2015.

4. Korte debatten

4.1. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in hoofde van de eerste, tweede en derde verzoekende partij. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4.2. De vierde verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing in haar hoofde. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden in hoofde van de eerste, tweede en derde verzoekende partij verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard wordt in hoofde van de vierde verzoekende partij vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp in hoofde van de vierde verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS